

Sygn. akt V W 1238/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Daria Wojciechowska

Protokolant: Agnieszka Gutowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 października 2015 r. sprawy, **U. K.**, c. M. i A., ur. (...) w m. J.

obwinionej o to że:

1) w dniu 5 listopada 2014 r. tj. siedem dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres zameldowania, będąc posiadaczem pojazdu marki M. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej, nie wskazała komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w dniu 24 czerwca 2014 r. ok. godz. 16.20, tj. za wykroczenie z art. 96§3 KW w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97r. Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 z późn. zm.;

2) w dniu 12 stycznia 2015 r. tj. siedem dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres zameldowania, będąc właścicielem pojazdu marki M. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej, nie wskazała komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w dniu 22 sierpnia 2014 r. ok. godz. 15.15, tj. za wykroczenie z art. 96§3 KW w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97r. Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 z późn. zm.

orzeka

I. Obwinioną **U. K.** uznaje za winną popełnienia zarzucanych jej czynów i za to na podstawie art. 96 § 3 kw skazuje ją, zaś na podstawie art. 96 § 3 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza karę grzywny w wysokości 400 złotych.

II. Zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa 40 złotych tytułem opłaty, obciąża ją kosztami postępowania w sprawie w kwocie 100 złotych.

Sygn. akt V W 1238/15

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 czerwca 2014 roku około godz. 16:20 przy ul. (...) w W. funkcjonariusz Straży Miejskiej ujawnił wykroczenie drogowe polegające na parkowaniu pojazdu marki M. o nr rej. (...) w strefie obowiązywania znaku B-36.

dowód : notatka urzędowa – k. 11, dokumentacja fotograficzna k. 12

Z uwagi na powyższe pismem z dnia 15 lipca 2014 roku Straż Miejska m. st. W. (...) Oddział (...) poinformowała właścicielkę ww. pojazdu U. K., że w przypadku gdy to ona popełniła powyższe wykroczenie, istnieje możliwość wyrażenia zgody na przyjęcie mandatu karnego kredytowanego w wysokości 100 złotych za stwierdzone wykroczenie z

art. 92 § 1 k.w., zaś w przypadku gdy nie jest ona osobą, która popełniła to wykroczenie, jest obowiązana do wskazania osoby, której powierzyła pojazd do kierowania lub używania w tym czasie w ciągu 7 dni od otrzymania wezwania. Powyższe pismo zostało odebrane przez matkę U. K. w dniu 25 lipca 2014 roku.

Wobec braku odpowiedzi ze strony właścicielki pojazdu, pismem z dnia 26 października 2014 roku U. K., z zastrzeżeniem, że dotyczy to przypadku, gdy była ona osobą, która używała pojazdu w dniu 24 czerwca 2014 roku, została wezwana do osobistego stawiennictwa do siedziby Straży Miejskiej m. st. W. przy ul. (...) lok.(...)w W. w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma w celu złożenia wyjaśnień w powyższej sprawie. W przypadku zaś, gdyby pojazd został powierzony innej osobie, została ona wezwana do podania danych osobowych kierowcy, który pojazd użytkował we wskazanym dniu i przesłania ich w terminie 7 dni na adres Straży Miejskiej.

Powyższe pismo zostało odebrane przez matkę U. K. w dniu 29 października 2014 roku.

U. K. nie zgłosiła się w wyznaczonym terminie w celu złożenia wyjaśnień ani nie wskazała innej osoby, której w dniu 24 czerwca 2014 roku został powierzony pojazd M. o nr rej. (...).

dowód : wyjaśnienia obwinionej U. K. – k. 48; korespondencja – k. 3-7,

W dniu 22 sierpnia 2014 roku około godz. 15:15 przy ul. (...) w W. funkcjonariusz Straży Miejskiej ujawnił wykroczenie drogowe polegające na parkowaniu pojazdu marki M. o nr rej. (...) w strefie zamieszkania poza miejscem wyznaczonym.

dowód : notatka urzędowa – k. 11, dokumentacja fotograficzna k. 12

Z uwagi na powyższe pismem z dnia 7 września 2014 roku Straż Miejska m. st. W. (...) Oddział (...) poinformowała właścicielkę ww. pojazdu U. K., że w przypadku gdy to ona popełniła powyższe wykroczenie, istnieje możliwość wyrażenia zgody na przyjęcie mandatu karnego kredytowanego w wysokości 100 złotych za stwierdzone wykroczenie z art. 97 k.w., zaś w przypadku gdy nie jest ona osobą, która popełniła to wykroczenie, jest obowiązana do wskazania osoby, której powierzyła pojazd do kierowania lub używania w tym czasie w ciągu 7 dni od otrzymania wezwania. Powyższe pismo nie zostało podjęte w terminie.

Wobec braku odpowiedzi ze strony właścicielki pojazdu, pismem z dnia 20 grudnia 2014 roku U. K., z zastrzeżeniem, że dotyczy to przypadku, gdy była ona osobą, która używała pojazdu w dniu 24 czerwca 2014 roku, została wezwana do osobistego stawiennictwa do siedziby Straży Miejskiej m. st. W. przy ul. (...) lok. (...) w W. w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma w celu złożenia wyjaśnień w powyższej sprawie. W przypadku zaś, gdyby pojazd został powierzony innej osobie, została ona wezwana do podania danych osobowych kierowcy, który pojazd użytkował we wskazanym dniu i przesłania ich w terminie 7 dni na adres Straży Miejskiej.

Powyższe pismo zostało odebrane osobiście przez U. K. w dniu 5 stycznia 2015 roku.

U. K. nie zgłosiła się w wyznaczonym terminie w celu złożenia wyjaśnień ani nie wskazała innej osoby, której w dniu 22 sierpnia 2014 roku został powierzony pojazd M. o nr rej. (...).

dowód : wyjaśnienia obwinionej U. K. – k. 48; korespondencja – k. 12-16

U. K. ma 56 lat. Ma dwoje dzieci w wieku 23 i 22 lata. Z zawodu jest informatykiem. Prowadzi własną działalność gospodarczą. Osiąga miesięczny dochód w kwocie 8.000 złotych. Nie była karana.

dowód : wyjaśnienia obwinionej U. K. – k. 48

Obwiniona U. K. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. W złożonych na rozprawie wyjaśnieniach przyznała, że nie dostarczyła informacji, kto kierował pojazdem i jednocześnie wskazała, iż w jej ocenie zarzucany jej czyn nie jest wykroczeniem (k. 48)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej, bowiem znajdują one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie w postaci notatek urzędowych, dokumentacji fotograficznej oraz korespondencji. Należy jednak zaznaczyć, że ocena wiarygodności wyjaśnień obwinionej nie dotyczy wypowiedzianych przez obwinioną ocen prawnych odnośnie zarzucanego jej czynu, gdyż oceny ze swej istoty nie podlegają kwalifikacji z punktu widzenia ich prawdziwości.

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się również o dokumenty zgromadzone w sprawie w postaci notatek urzędowych, dokumentacji fotograficznej oraz korespondencji, bowiem ich autentyczność i prawdziwość treści nie budzą wątpliwości oraz nie były kwestionowane przez strony.

Obwiniona U. K. stanęła pod zarzutem tego, że w dniu 5 listopada 2014 roku, tj. siedem dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres zameldowania, będąc posiadaczem pojazdu marki M. o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej, nie wskazała komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w dniu 24 czerwca 2014 r. ok. godz. 16:20 oraz w dniu 12 stycznia 2015 roku, tj. siedem dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres zameldowania, będąc właścicielem pojazdu marki M. o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej, nie wskazała komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w dniu 22 sierpnia 2014 r. ok. godz. 15:15, tj. o wykroczeń z art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. nr 108 poz. 908 ze zm.)

W myśl art. 96 § 3 k.w. odpowiedzialności za wykroczenie odpowiada ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Obowiązek ten wynika z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną mu osobę, czemu nie mógł zapobiec. Wykroczenie stypizowane w art. 96 § 3 k.w. ma na celu ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub wykroczenia z udziałem tego pojazdu.

W niniejszej sprawie nie wykazano, aby spełnione zostały przesłanki wyłączające obowiązek wskazania przez obwinioną osoby, która kierowała we wskazanych dniach należącym do niej pojazdem.

W piśmie z dnia 26 kwietnia 2015 roku obwiniona kwestionowała uprawnienie straży miejskiej, do kierowania do sądu wniosków o ukaranie właściciela pojazdu odmawiającego wskazania kierującego. Zgodnie z art. 17 § 3 k.p.w. (w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 29 października 2010 roku) i art. 129b ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy Prawo o ruchu drogowym, straże miejskie posiadają uprawnienia oskarżyciela publicznego w ujawnionych w trakcie prowadzenia czynności wyjaśniających sprawach o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. W myśl art. 129b ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy Prawo o ruchu drogowym, strażnicy miejscy są uprawnieni do wykonywania kontroli ruchu drogowego wobec uczestnika ruchu naruszającego przepisy o zatrzymaniu lub postoju pojazdów. Powyższe stwierdzenie jest zgodne również ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym m. in. w uchwale 7 sędziów z dnia 30 września 2014 r. (sygn. akt I KZP 16/14, OSNKW 2014/11/80), której nadano moc zasady prawnej.

W dniu 24 czerwca 2014 roku oraz w dniu 22 sierpnia 2014 roku pojazd należący do obwinionej został zaparkowany w miejscu, gdzie było to zabronione. Wykroczenia te zostały ujawnione przez strażników miejskich. Następnie obwiniona nie zastosowała się do dwukrotnie prawidłowo doręczonych jej wezwań i nie stawiała się w siedzibie straży miejskiej w celu złożenia wyjaśnień ani nie poinformowała, komu powierzyła przedmiotowy pojazd do używania we wskazanych dniach.

Mając na uwadze powyższe, należało uznać, że obwiniona swoim zachowaniem wyczerpała znamiona wykroczenia określonego w art. 96 § 3 kw.

Nie budzi również wątpliwości wina obwinionej. Nieświadomość tego, że czyn jest zagrożony karą, nie wyłącza odpowiedzialności, jeżeli nieświadomość ta była nieusprawiedliwiona. Obwiniona skierowała do Sądu obszernie uzasadnione pismo z wnioskiem o umorzenie postępowania, w którym powołała się na szereg przepisów prawa oraz orzeczeń sądów, zgodnie z którymi zarzucany jej czyn nie stanowi wykroczenia. Treść powyższego pisma wskazuje na to, że obwiniona ma wiedzę z zakresu prawa oraz dostęp do jego źródeł oraz orzecznictwa, który pozwalał jej na powzięcie również informacji o zmianie obowiązujących przepisów prawa, a w konsekwencji opartego na nich orzecznictwa. W chwili popełnienia czynów obwiniona była osobą dojrzałą życiowo, w pełni poczytalną. Nie zachodziła zatem żadna okoliczność wyłączająca winę obwinionej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał obwinioną za winną zarzucanych jej czynów, tj. dwóch wykroczeń z art. 96 § 3 k.w. i za to na podstawie art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył jej karę grzywny w wysokości 400 złotych.

Przystępując do wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 33 k.w. Wymierzając obwinionej karę grzywny, Sąd baczyl by dolegliwość tej kary była adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także dyrektywę prewencji generalnej w zakresie kształtowania świadomości społecznej. Mając na uwadze treść art. 47 § 6 k.w., Sąd doszedł do wniosku, że stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego obwinionej nie był wysoki. Sąd miał jednak na uwadze fakt, że obwiniona w niewielkim odstępie czasu dopuściła się dwóch wykroczeń określonych w tym samym przepisie, co wpłynęło niewątpliwie obciążająco na wymiar kary.

Wymierzając karę Sąd zbadał również warunki osobiste i majątkowe obwinionej, jego stosunki rodzinne, a także sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Obwiniona nie była dotychczas karana.

Orzeczona kara grzywny, choć została wymierzona w dolnych jej granicach, będzie stanowiła realną dolegliwość dla obwinionej.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.